

Ara que vens, primavera

Ales o mans (1949)

Ara que véns, primavera,
no t'estengues sobre mi:
nega'm la cançó lleugera,
la mà breu del gessamí;
passa, abandona'm ací,
com un mort, com una austera
pedra o un arbre partit;
no esdevingues, primavera,
sang, sinó cendra, al meu pit,
que me'l vull suspès d'oblit!

